

BERİVAN İLE BERFİN

Seni yüreğime nakşettim.
F. AZADİ

RESİMLER: Sultan GÜNEYBATI

Bir sonbahar g n yd .

Ak am st  esen yelle renklenmi  a a  yaprakları, dallarından h z nle ayrılarak son bir  ı lıkla topra a d   yordu.

Burası    milyonluk metropol  ehir kentti. Yoksul, zengin, kara Afrikalılarından  ekik g zl  Avrasyalılarına, ta Latin Amerikalısından yerli Kızılderililere kadar her renk, ırk ve dinden insanlarla dolu bir kent. Her biri bir sonraki g ne hazırlanmak i in g ne in batı ını seyreden insanlar, kıvıl ı ınlara elveda ederek evlerine  ekiliyorlardı.

Bu metropol  ehrin sokakları sessizli e terk edilirken     nc  Viyananın  en  akrak sokakları da, di er Viyanalar gibi gecenin kuca ında yanan lo  ı ıklarına bırakıyor. Lo  ı ıkların evvelindeki sessizlik yerini homurtulara bırakıyor. Sokaklarını gece barlarının sarho larına,  ınlayan kadehlere, d nyadan habersiz mı ıl mı ıl uyuyan  ocuklara bıraktı.

R: NO.1

Bu üçüncü viyana, "Gölner gasse" de on dokuz numaralı kırılmış, dökülmüş sıvalı dört katlı göçmenlerle dolu bir eski bina duruyordu. Binanın dördüncü katındaki, yirmi sekiz metrekarelik pansiyon odasının girişinde sol duvara monte edilmiş ve ikinci dünya savaşında kalmış eski bir lavabonun üzerine yeni bir musluk takıldığı hemen göze çarpıyordu. Hemen yanında perdeli bir duş ve odaya giriş kapısı. Dışarıdan içeriye girildiğinde sağ duvarın önünde üç kapılı ceviz kaplama bir gardrop aykırı bir biçimde dururken hemen yanında iki kapılı bir buzdolabı inadına çalışıyordu.

R: NO. 2

Bu yirmi sekiz metre karelik odanın sol tarafında bir kanepede duruyor. Hemen yanında üzerinde 37 ekran bir televizyon ile çift kasetçalar bir teyp bulunan bir sehpa var. Odanın sağ tarafında çek yat,koltuk ve yere serilmiş bir halı. Halı taa Kirmanşah diyarından el emeği ve göz nuruyla işlenmiş ve buralara getirilmiş. Halının üzerinde ise koskocaman cilalanmış siyah bir sehpa konulmuş.

Bu hüznü dolu ya da öyle görünen odanın hemen girişinin karşısında iki ayrı pencerenin boyaları dökülmüş, çerçeveleri çürümeye yüz tutmuştu. Ve yanlara açılmış kahverengi perdeler.

Bu garip hüznü odanın içi ve giriş kapısının sağ üst köşesinde asılı resimler silinmeyi bekliyordu.
R: NO. 3

Bu metropol şehrin yabancısı olan göçmen anne, sabah erkenden kalkıp işe gitmek için bulaşıkları yıkadı. Dağınık eşyaları topladı. Saati kurdu. Son kez çocuklarını kontrol etti. Entarisini giyip, ışığı söndürdükten sonra yatağına uzandı. Çocukların mışıl mışıl uyurken nefes alışlarını dinlerken, çocukluk günlerine döndü. Buğday tarlalarının esen yeli ile başakların bir o yana bir bu yana dans edişini seyrederken kendisini kaptırmıştı. Lüle lüle dağılmış saçlarını rüzgara savururken koşa koşa buğday başaklarını hışırtılı ezgisiyle çayırlardan çeşmeye kadar gelmişti. Avuçladığı berrak suyu güneşe tutarken uyuya kalmıştı.

R: 4.

Anne tan vakti saat dörtte zilin almasıyla uyandı. Uykulu mahmur haliyle elini uzatıp saatin zilini kapattı. Sonra lambayı yaktı. Esneyip gözlerini ovuşturdu.

Ayağı kalkarken bel ağırsı yüzünü buruşturdu. Kaderine razı bir edayla giysilerini giydi.

Çantasında çıkardığı tarağıyla saçlarını taradıktan sonra arkadan topuz yaptı.

Aynaya bakarken çocuklarını aynada görünce bir i çekerek;

“Yine yalnız kalacaklar” diyerek çevresine baktı.

“ok zoruma gidiyor” dedi. Ayağa kalktı giriş bölümüne geçtiğinde uzaktan an sesi duyulmaya başladığında birden duraksadı. Nedenini anlayamadığı bir garip duyguya kapıldı. Hıristiyan olmadığı halde gidip kilisenin o gizemsi havasını solumuş, tütsü yapan rahip ve rahibeleri seyretmişti. Mum sehpasında bir mum alıp, yanan mumların bulunduğu masanın önüne gelmişti. Mumların titrek ışıkların seyrederken dalmıştı. O an derinden alan piyano müziğiyle kendine gelmişti. Dilek dileyip mum yakarak anın ding-dongları arasında kiliseden ayrılmıştı. Bir film şeridi gibi gözlerinin önünde geçti o gün.

R: N. 5

Anne buzdolabının kapısını açtı. Dolaptan aldığı peyniri ve zeytini getirip masaya bıraktı. Çocuklarına kahvaltıyı hazırlayıp sehpanın üzerindeki saati de altıya kurarak Berivan ile Berfin'e baktı. Bir adım attı, uyanırlar diye geri dönüp çantasını aldı ve kapıya yöneldi.

Merdiven ışıklarını yaktı. Hızlı hızlı merdivenlerden inerken dökülmüş sıva parçaları ayağının altında ufalıyordu. Her gün süpürölüp temizlendiğini düşündüğünde,

"Lanet olsun bu binaya. Bir gün başımıza yıkılacak" dediğinde ağır hantal, kapıyı açtı ve sokağa çıktı.

Sokak lambalarının ışıkları altında parlayan, park edilmiş arabaların arasından geçerken ıssız sokağa baktı. U Ban sokağına yöneldi.

R: 6.

Berfin ile Berivan mışıl mışıl uyuyorlardı. Saatin akrebi altında yelkovanı on ikiye ulaştığında, saatin zili çaldı ve Berivan yerinden sıçradı. Yarı uyanık yarı uyku mahmurluğuyla çevresine baktı. Uzun saçlarını yana itekleyip kalktı. Perdelerin arasından süzen ışığa yöneldi.

Pencerenin önüne geldiğinde perdeleri aralarken ışıktan gözleri kamaştı. Günün ilk ışıkları odanın içini aydınlattı. Dönüp içeriye baktığında Berfin hala uyuyordu.

Berivan, Berfin'in yanına gelerek Berfin'e seslendi.

"Berfin, Berfin hadi uyan. Okula geç kalıyoruz." Diyerek üzerindeki battaniyeyi çekti. Eğildi omzundan tuttu.

"Rojbaş güzel kardeşim. Kalk geç kalıyoruz." Diyerek yanından uzaklaştı.

R: 7.

Berivan mutfağa gitmek isterken, gözleri sağ köşedeki resme takıldı. Gülümseyen resme gülümseyerek baktı. Döndü kanepeye oturdu. Sevincin yerini burukluk almıştı.

“Bilir misin bavo? İlk ışıklarında uyandım seni aradım başucumda. Ellerini hissettim saçlarımın arasında.” derken ellerini saçlarına götürerek okşadı, küçük odanın içinde gözlerini gezdirerek.

“Bu şehrin küçük odasında resmin asılı duvarda. Hep gülüyorsun. Gözlerin gözlerimde. Ben nereye gitsem gözlerin oraya bakıyor.” Dediğinde hüzünlüydü. Yerinden kalktı.

R: 8.

Zekiye ananın hazırlamış olduğu kahvaltıya baktı. Berfin'e döndü. Üşüyen Berfin dizlerini karnına çekmişti. Berfin'e seslendi;

"Berfin kalk geç kalıyoruz." Diye yüksek sesle bağırdı. Berfin yarı uykulu uyandı. Şaşkın şaşkın cevap verdi.

"Ne oldu abla? Beni korkuttun." Berivan ise saati göstererek;

"Bak görüyor musun? Geç kalıyoruz." Dedi. Berfin yerinden hızla kalkarak giysilerini giydi. Berivan ve Berfin kahvaltıya oturdular. Kahvaltılarını yaptıktan sonra beslenme çantalarına yiyeceklerini yerleştirip, çantalarını da sırtlayarak kapıya yöneldiler. Ele ele tutuşarak merdivenlerden indiler. Binanın ağır, hantal kapısına birlikte asılarak çektiler. Kapıyı açtıklarında çok sevinmişlerdi. sevinçleri yüzlerine yansımıştı.

R:9

Berivan ile Berfin sokağa çıktıklarında, sokağın sağına ve soluna baktılar. park edilmiş taksilerin arasından Ü Ban "Metro" sokağına yöneldiler. Berivan, Berfin'in elinden sıkıca tutmuş, peşinden çekerek yürüyordu. Berfin, yeni tamiratı yapılan kaldırım taşına takılarak düştü. Çantası bir yana kendisi bir yana yuvarlanan Berfin acı bir inlemeyle;

"Abla bacağım, abla bacağım çok ağrıyor." Diye bağırdığında büfenin önünde sigara almak için bekleyen müşteri koşarak geldi.

"Vas isten los kleine" (Ne oldu küçüğüm?) diye seslenince, Berfin yardım etmek isteyen Viyanalıya;

"Danke." (Teşekkürler.) Diyerek inlemesini kesti. Ablasının koluna asılarak ayağa kalktı. Üstünü silkeledi. Berivan koluna girdi.

"Hadi gidelim kardeşim." Dedi. İlk adımını attığında bacağının sızısı Berfin'e acı vermişti.

R: 10.

Berfin adımlarını attığında hala bacağının sızısını hissediyordu. Ablasına seslendi.

"Abla babam burada olsaydı ben burada düşmezdim değil mi?" diye sorduğunda Berivan önce ne cevap vereceğini bilemedi. Sonra,

"Düşmezdin Berfin." Dedi. Berfin'in elini daha sıkı kavradı. Berfin konuşmaya devam etti.

"Ayağım da acımazdı." Dedi. Berivan yüzünü Berfin'e döndü.

"Tamam, Berfin çabuk ol. Geç kalıyoruz okula." Diyerek hızlı hızlı yürümeye başladılar.

Çocuk parkına geldiklerinde Berfin acısını unutmuştu. Çevresindeki oyuncaklara baktı. Berivan, Berfin'in elini bırakmadan;

"Hadi Berfin gidelim." Dediğinde berfin kendi kendine.

"Ne olurdu ki ben şimdi biraz oyuncaklarla ata binseydim?" Dediğinde lojmanların sokağına girdiler.

R: 11

Diğer okul öğrencileri de okula anneleriyle , kardeşleriyle ele ele tutuşarak geliyorlardı. Berivan, Berfin'i okulun kreşine getirdiğinde Berfin'e;
"Bak gördün mü? Geç kaldık." Diyerek çantasını indirdi. Berfin'in elbiselerini çıkardı. Eşofmanları giydirdi. Çorabını giydirirken Berfin biraz kızmıştı.
"Babam böyle giydirmiyordu ki." Dedi.
"Babam mı?" diye şaşkın şaşkın sordu Berivan. Berfin cevap verdi.
"Bak babam böyle giydiriyordu." Dedi.
"Tamam Berfin. Ben de öyle giydireceğim." Diyerek Berfin'in yanağını öptü.
"Akıllı ol tamam mı Berfin?"
"Tamam abla." Dedikten sonra koşarak oyuncak odasına gitti. Öğretmeni Berfin'i görünce;
"Guten morgen Berfin." (Günaydın Berfin.)Dedi.
"Guten morgen." (Günaydın) Diyen Berfin, oyuncaklarının arasına daldı.

R. 12

Berivan hızla kreşten ayrıldı. Merdivenleri hızlı adımlarla nefes nefese çıktı. Üçüncü kata geldiğinde sınıfın kapısına geldi. Çantasını indirerek, parkasını çıkarıp sağ taraftaki askılığa astı. Defterini ve kalemını çantasından çıkarıp sınıfa girdi.

Pencerenin kıyısındaki sandalyeye oturmadan önce diğer öğrencilere;

“Guten morgen.” (günaydın.) Diyerek oturdu. Defterini ve kalemını masaya bıraktı. Pencereden okul bahçesine baktı. Daha sonra uzaklara binaların üzerinden gökyüzüne baktı ve kendi kendine;

“Diğer çocukların babası çocuklarının ellerinden tutarak okula getiriyor. Keşke ben de senin elini tutabilseydim bavo.” Dediğinde iç çekerek devam etti. “Seni ve elinin sıcaklığını özledim bavo.” Dedi. Devam edecekti ki, öğretmen Eva sınıfa girdi. Yeşil gözlü, uzun kumral saçlı Eva, elindeki defterini masasına bıraktı. Çocuklara baktı.

R. 13

Yeşil gözlü Eva gözlüklerini masaya bıraktıktan sonra çocuklara dönerek;
"Guten morgen kinder" (günaydın çocuklar) dediğinde, bütün öğrenciler hep birden;
"Guten morgen." (günaydın)Diye yanıt verdiler. Ders başlamıştı. Bütün öğrenceler öğretmen Eva'yı dinlerken, Berivan elindeki kurşun kalemle defterine resimler çizmeye başlamıştı. Yine sessiz kendi kendine konuşmaya başlamıştı;
"Biliyor musun bavo? Şimdi okul sıralarında oturuyorum." Eline bakarak, "Küçük parmaklarım kurşun kalemimde." dediğinde Eva'nın pamuk gibi yumuşak sesini duyunca başını kaldırdı. İki eliyle yüzünü kavradı, dirseklerin masaya dayadı. Birden gülen resim öğretmeninde canlanmaya başladı. Berivan bir çizdiği resimlere, bir de Eva öğretmene baktı.
"Seni öğretmenimde görüyorum. Defterimde uçaklar, bombalar ve yakılan yıkılan evler." dediğinde televizyondaki görüntüler gözlerinin önüne geldi.
"Yakılan evler, Halepçe, çocuklar." dediğinde hıçkırarak çığlık attı. Sınıfta bütün öğrenceler ve Eva şaşkın bakışlarıyla Berivan'ı izlerken, Berivan defter ve kalemlerini alarak hızla sınıftan çıktı.
R. 14

Berivan hıçkırarak askılıktaki parkasını aldı, giydi. Çantasını sırtlayıp merdivenlerden aşağıya hızla inerek sokağa çıktı. Koşa koşa lojmanların arasındaki yoldan ilerlerken U Ban sokağına girdi. U Ban'a ulaştığında hala hıçkırıyordu. Çevresindeki insanların şaşkın bakışları arasında gelen U Ban'a bindi. Berivan, U Ban yolcularının ve U Ban'ın gıcırtilı sesini duymuyordu. Sanki ucsuz bucaksız bir boşluktaaydı. İç çekiş ve hıçkırıkları devam ediyordu. Cebinde çıkardığı mendille burnunu silerken elinin tersiyle gözünden akan yaşları sildi. Metro U Ban yer altında bazen kavisler çizerek bir yılan gibi akıp gidiyordu. Berivan bir eliyle koltuğun kıyısında tutarken diğer eliyle yine gözyaşını sildi.

Berivan kapiya yanaştığında çevresindeki kimi umursamaz bakışlara ve kimi şaşkın bakışlara insanlara hiç aldırış etmedi.

Karşı taraftan hala yaklaşan U Ban, çıkardığı ses ve sallantıyla hızla geçiş yaptığında Berivan irkildi. evresine baktı. Kapının kolunu kavradı.

“Bava bavo.” Sesli dūřūnmūřtı. Yanında dikilen Alman,

“Was?” (Ne?)” dedięinde Berivan hiç cevap vermedi. U Ban yavařlayarak durakta durduęunda hemen indi. U Ban istasyonundan çıkıp derneęin bulunduęu yōne doęru hızla ilerledi. İnsanların geliř ve gidiřlerine hiç aldırıř etmeden yūřūmeye devam etti. Pilgram gasse’den ayrılmıřtı. Ananas otelinin ōnūnden geçerek derneęin sokaęına girdi. Hızlı adımlarla derneęin ōnūndeki būyūk aęacın altına geldi. Bir an duraksadı. Būyūk demir kapiya baktı. Adımını attı. Demir kapiyı itekleyerek bahçeye girdi. Bahçeden içeri girerken burukluęun yerini sevinç almıřtı.

Berivan derneğe girdiğinde salondaki ilk masada oturan Xalo ile göz göze geldi. Berivan'ı davet eden Xalo, Berivan'ın yerinde durduğunu görünce;

"Ne duruyorsun öyle? Hadi gel." Dediğinde Berivan utangaç ve çekingen bir biçimde masaya yöneldi. Oturanlarla tokalaştı. Oturanlar da sevinçle ve güler yüzle karşılık verdi. Berivan dönüp masanın bitişiğindeki sandalyeye oturdu. Çevresine baktı. Sonra iki eliyle yüzünü avuçladı. Oturanlara masalara ve duvarda asılı çerçevelere resimlere baktı. Berivan aradığı şeyleri bulmaya çalışıyordu. Kendi kendine;

"Koşa koşa geldim derneğe. İzlerini aradım baş köşedeki resimlerde. Belki izlerin kalmıştır çerçevelerde ve de masalarda. Seni aradım hevallerin içinde" dediğinde dalıp gitmişti çocukluk hayallerine. Sanki duvarların ardına çıkmıştı. O an hangi uzaklardaki güzellikler süslemişti hayallerini. Kimse bilmiyordu.

Xalo birkaç kez seslenmişti. Önüne bırakılan çayı bile fark etmemiştir. Daha sonra omzunu tutan yumuşak sıcak eli hissetti. Başını kaldırdı ve Xalo'nun tatlı ve huzur dolu gülümsemesiyle gözgöze geldi. Derinden gelen çılgınlıkla;

"Anne" dediğinde, Zekiye ana;

"Ne oldu kızım?" diye sordu. Zekiye ana yanındaki sandalyeye oturdu. Berivan cevap vermedi.

"Kızım sen okula gitmedin mi?" diye sorduğunda Berivan başını eğdi. Bir süre sonra başını kaldırarak Zekiye anaya baktı.

"Anne..."

"Söylesene kızım ne oldu? peki kardeşin nerede?"

"Okulda anne"

"Okulda mı?"

"Evet anne."

"Neden kardeşini almadın?"

"Babamı gördüm." dediğinde anne iyice şaşırılmıştı. Kendi kendine;

"Nasıl olur? Burada olsa ben de görürdüm ya da duyardım." diyerek bir Berivan'a baktı bir de çevresindekilere.

Anne Berivan’a dönerek;
“Yavrum söylesene baban nerede?”
“Okuldaydı.”
“Nasıl olur yavrum?” bir an düşündükten sonra;
“Herhalde rüya gördün.” Diye söylenince;
“Bilmiyorum anne.” Dedi Berivan.
Anne ile Berivan’ı izleyen Xalo konuşmaya başladı.
“Kızım, Berivan çok dalgın. Nedenini anlayamadım, ama hep resimlere bakıyordu.”
“Hangi resimlere Xalo?”
Xalo eliyle duvardaki resimleri göstererek;
“Baş köşedeki resimlere. Hem de çok uzun bir süre baktı.” Deyince anne de resimlere bakmaya başladı. Anne resimlerdeki bakışlarda hınç öfke ve umudu hissetmeye başlamıştı.
“Şehitler ve...” dediğinde Berivan’ı kucağına çekti. Berivan başını annesinin göksüne yaslayarak tekrar resimlere bakmaya başladı. Yine sessizce;
“Bavo, bavo.” Dedğinde anne Berivan’a bakarak;
“Bavo mu?”

Dışarıdan gelen Ali, dernekteki sessizliği bozdu. Öndeki masanın önünde durdu. Cebinde çıkardığı kağıda baktı ve konuşmaya başladı.

"Hevalno biraz zamanınızı alacağım. Bir duyurumuz var." diyerek elindeki kağıdı evirip çevirdi ve devam etti;

"Yürüyüş izni aldık. Cuma günü saat üçte yürüyüş var." deyince anne hemen sordu.

"Heval yürüyüş nerede?"

"BM nin önünde." Dediğinde Xalo da bir soru sordu;

"Bahçede mi, caddede mi?"

"Bilmiyorum Xalo."

"Kağıtta yazmıyor mu?"

"Almanca yazılı." Dediğinde herkes birden;

"Tamam Heval Ali, hepimiz geliyoruz." Dediler. Berivan' da konuşmaya katılmıştı.

"Ben de geleceğim Heval Ali." Deyince Ali de,

"Tabi sen de geleceksin küçük Hevalım." Deyince;

"Berfin de gelsin."

"Tabi herkes gelsin." Diyerek etrafındakilere;

"Herkes yurtseverlere, dostlara söylesin. Yürüyüş var." dedikten sonra herkes haber vermek için dernekten ayrıldı.

Yurtseverler tek tek dernekten ayrıldılar. Her biri bir mahalleye, evlerine, dostlarına, arkadaşlarına haber vermeye gitti.

Anne Berivan'ın elini tutarak kaldırdı. Ali'ye dönerek;

"Heval Ali biz gidiyoruz. Biz komşulara haber veririz" diyerek Xalo'ya döndü;

"Fatma anaya selamlarımızı söyleyin."

"Olur kızım, selamlarınızı söylerim." Dedi Xalo.

Zekiye ana, Berivan ile dernekten çıkıp uzaklaştılar. Yürürken Berfin'i düşünüyordu. Sokakları geçip U Ban istasyonuna geldiler.

R. 15

Anne elini sıkıca tutuğu Berivan ile pilgram gasse'ye, U Ban istasyonunun girişine geldiler.

Salona girdiler. Bekleme salonunda otaran hippiler ve yolcularla doluydu. Elinde alkol şişesiyle duvara yaslanan bir genç arkadaşlarına şaka yaparken, yerde oturan yırtık pırtık elbiseler içinde gülüyordu. Diğer yolcular kendi aralarında sohbet ederken hafif sakallı Avusturyalı hippie yerinden kalkarak öne doğru geldi. Sağ elini açıp uzattığında Berivan irkildi. Hemen annesinin arkasına saklandı. Korkuyla;

"Anne." Diyen Berivan'a

"Korkma kızım, birşey yok."

"Anne o ..." hippiyi işaret ederek;

"O" diye tekrarlayınca genç biraz daha yaklaşmıştı. genç yalvaran bir ses tonuyla,

"Bitte, bitte. Eine şilin, eine şilin, bitte" (lütfe lütfe, bir şilin, bir şilin lütfe.) diyerek boynunu bükmişti. Berivan gencin boynunu bükmesini üzölmüşü.

"Anne bu niye öyle yapıyor?"

"Bilmiyorum kızım."

"Günah, günah evi yok mu?"

"Kızım bilmiyorum dedim ya."

U Ban durağa yanaşmıştı bu sırada. Anne alelacele Berivan'ın elinden tutarak çekti.

"Hadi kızım." Dedi ve U Ban'a bindiler.

Anne ile Berivan U Ban'daki boş koltuğa oturdular. Berivan yine annesine;

"Onların evleri yok mu anne?" diye sorduğunda anne Berivan'ı ikna etmek gerektiğini düşündü. Kendi kendine;

"Anlamakta zorlanıyorum. Bu kadar bolluğun olduğu bir dünyada bu yoksulluk niye? Bu insanlar niye dileniyor?" diyerek başını sağa sola salladı. Berivan kendisine cevap vermeyen annesine baktı.

"Ne oldu anne?" diye sorduğunda anne inme vaktinin geldiğini söyledi.

"Kalk kızım. Durağa geldik." Dedi. U4 Banından indiler. Yürüyerek Land Strasse'den uzaklaştılar. Anne Berivan'a ne söyleyeceğini unutmuştu. Yürümeye devam ettiler. Berivan dükkanların panolarına ve büyük duvar reklam panolarına bakmakla yetindi.

Anne Berfin'i düşünmekle meşgulken sokağın başındaki markete nasıl geldiğini farketmedi. Markete geldiklerinde Berivan;
"Anne bana ne alacaksın?" diye sorunca anne Berivan'a dönerek;
"İyi ki hatırlattın, bir şeyler alalım." Diyerek içeri girdiler. Tekerlekli sepeti sürerek rafların üzerinde dizili olan ihtiyaçlarını sepete doldurdular. Ekmek, yoğurt, makarna, reçel, zeytin alarak kasaya yanaştılar. Kasiyer bayan yiyeceklerin fiyatlarını tek tek hesapladıktan sonra;
"Hundert şilin bitte." (Yüz şilin lütfen) deyince;
"Hım..." diye mırıldanarak "Fille" dedi Berivan. Anne cüzdanından çıkardığı yüz şilini uzattı ve aldığı poşete eşyaları doldurdu. Marketten çıktılar. Anne hala Berfin'in gelip gelmediğini düşünürken evin bulunduğu Göllner Gass'e gelmişlerdi.

Binanın kapısına geldiklerinde anne kapıyı itekleyerek yakındı.

"Bu lanet kapı ne kadar da ağır." Deyince;

"Ama anne bu kapıyı her gün Berfin'le birlikte açıyoruz." Dedi Berivan.

"Hadi hadi yürüelim kızım."

Binanın son basamağına geldiklerinde nefes nefese kalmışlardı. Anne rahat bir nefes almak için durdu. Berivan hole girdi. Berfin okuldan yalnız dönmüştü. Evin kapısına yaslanmıştı. Yaslandığı yerde uyuyakalmıştı. Berivan, Berfin'i gördüğünde hem sevinde hem de üzüldü. Annesine dönerek;

"Anne Berfin, Berfin gelmiş." Diye bağırdı. Anne eşyaları yere bırakarak Berfin'in yanına geldi.

"Ah yavrum ah nedir bu başımıza gelenler?" diyerek Berfin'i kucağına alarak içeriye girdiler.

Anne Berfin'i kanepeye yatırdı. Üstüne battaniyeyi örttü. Daha sonra kapının önüne bıraktığı eşyaları içeri aldı. akşam yemeği hazırlamaya başladı.

Berivan çantasında defterini çıkararak kanepeye oturdu. Defterin sayfalarını tek tek açtığında okulda çizdiği resimleri seyre daldı. Sanki o an televizyon seyrediyordu. Spiker haberleri okuyordu.

"Sayın seyirciler, olağanüstü hal bölgesinde yoğun operasyonlar devam ediyor." Ekranda yerlere uzatılmış cenazeler gözlerin önünde geçmeye başladı.

"On beş terörist ölü ele geçirildi." Haberini duyunca aniden defterini kapattı Berivan. İki eliyle defterini sıkı sıkıya kavrayarak pencereden uzaklara, taa uzaklara bakarak kendi kendine konuşmaya başladı.

"Akşam oluyor. Hüzün çöküyor yüreğime bavo. Gözlerim kulaklarım televizyon haberlerinde. Televizyonda ölü görmek beni korkutuyor bavo. Keşke yanında olsaydım." Diye söylendiğinde annenin sesi duyuldu;

"Kızım ne yapıyorsun?"

"Hiç"

"Berfin'i kaldırsana."

"Tamam anne kaldıracağım" dedi Berivan.

Berivan, Berfin'i uyandırdı. Sofra kurulmuştu. Hazırlanan yemeği yemeye başladılar. Her iri bir köşede oturarak yemeğini yemeği başlamışlardı. Birden Berivan'ın aklına U Ban'daki metrodaki yırtık pırtık giysili gencin söylediğini tekrarlamaya başladı.

"Eine şillin bitte." (Lütfen bir şilin) derken de elini açmıştı. Berfin şaşmıştı. Ablasına bakıyordu. Anne Berivan'a;

"Ne oldu kızım, ne bir şilini?"

"Hani U Ban'daki hippiler vardı ya?"

"Ne hippileri?"

"Hani U Ban'ın girişindeki yırtık pırtık elbiseli hippiler?"

"Ne olmuş ona?"

"Onun evi yok mu?"

"Kızım bilmiyorum." Deyince anne biraz kızmıştı.

"Anne parayla ekmek mi alacaktı o?"

"Bilmiyorum yavrum. Evi var mı. ekmek mi alacaktı. Bilmiyorum." Bir an sustu ve devam etti.

"Sokaklarda kalıyorlar işte."

"Sokaklarda mı anne?" diye sorunca berivan, bu kez Berfin de soru sormaya başlamıştı.

"Üşümüyorlar mı anne?"

anne sorular karşısında daralmıştı. Kendi kendine,

"Sizleri ne ilgilendirir?" dediğinde Berivan ile Berfin cevap bekliyorlardı.

Anne kızarak yerinden kalktı. Elindeki ekmek parçasını masaya bıraktı. Pencereye doğru yürüdü. Berivan ile Berfin bir birlerine baktılar. "Ne oldu" diye düşünürlerken anne iki elini göksüne bağlayarak onlara döndü.

"Ama güzel yavrularım sizlere ne bundan? Neden soruyorsunuz ki?" kızmıştı. "Gitsinler çalışsınlar. Onların koskocaman bir ülkesi var. ya bizim neyimiz var? bakın ben çalışıyorum. Hem sizlere bakıyorum..." Birden sustu. Sanki bir şey arıyordu odanın içinde. "Hem ev kirası veriyorum, hem elektrik, su parası veriyorum, hem aidat ve vergi veriyorum. Hem de bir kadın olarak. Ben kendi başıma bunları yapıyorum." Bunları söylerken hiddetlenmişti. Pencereye dönerek, "Hem Avusturyalılara, hem Alman köpeklerine, domuzlarına katlanıyorum." Dediğinde hıçkırmaya başladı. Berfin ile Berivan ayağa kalkarak;

"Anne, anne." Dediklerinde,

"Ve bir de sizlere katlanıyorum." Dedi kanepeye oturdu. Odaya bir sessizlik göktü.

R. 16

Odadaki kısa sessizlikten sonra Berivan annesinin yanına giderek; "Ama anne babam..." dediğinde anne hemen kesti.

"Bizi bırakıp gitti. Bizi o dağlara tercih etti. dağları bizlerden daha çok seviyordu."

"Ama anne babam bizleri de seviyor."

"Bizleri o dağlardan daha çok sevseydi bırakıp gitmezdi o dağlara. Kürdistan dağlarına gitti. Belki de böyle olması gerekiyordu. Kimbilir?"

Berfin hemen araya girerek;

"Biliyor musun anne? Büyük bir çocuk bugün bana, 'Auslender misin' (yabancı mısın) dedi. Ben de değilim dedim." Dediğinde ana gülmeye başladı.

"Sen ona öyle mi dedin?"

"Evet anne" dediğinde anne Berfin'in elini tuttu.

"Evet yavrum. Kovarlar. Biz onların toprağındayız kovarlar. Kovarlar yavrum." Dediğinde kederlenmişti. Kendi kendine konuşmaya devam ederek yemek masasına doğru yürüdü. Elindeki sigarayı söndürerek oturdu. Berfin'i yanına alırken Berfin annesine;

"Anne beni okuldan niye almadın?" diye sorduğunda anne Berivan'a bakarak;

"Kızım ablan alacaktı."

"Ablam gelmeyince korktum."

"Korkulacak ne var yavrum?" dediğinde kapının zili çaldı. Berivan kapıyı açmaya gitti.

Berivan parmak uçlarına basa basa kapıya yanaştı ve seslendi,
"Kim o?" hemen ardından, "Wer ist das?" diye sordu. Sonra kapıyı dinledi.
"Heval benim. Aysel." Berivan içeriye seslenerek,
"Anne Hevala Aysel geldi."

"E ne duruyorsun kızım kapıyı açsana."

Berivan kapıyı açtığı anda Aysel gülümseyerek selam verdi. İçeri girdi. Berivan'ın yanaklarından öperek odaya geçti.

"Merhaba hevala Zekiye." Dediğinde Zekiye ayağa kalktı ve selamladı.

"Merhaba Heval Aysel." Dedi. Zekiye üzgün halini saklayamamıştı. Aysel bunu fark etmişti.

"Ne o üzgün görünüyorsun?"

"Üzgün mü?"

"Evet öyle görünüyorsun?"

"Öyle mi yansıyor?" dedikten sonra Aysel'e yer göstererek,

"Eğer açlığın varsa yemek getireyim." Diye sordu.

"Sağol Heval Zekiye ben yemek yedim." Deyince Zekiye de gidip kanepeye oturdu. Berivan ile Berfin de Aysel'in yanına oturdular. Zekiye derin bir nefes aldı. kısa bir sessizlik oldu.

Berivan annesinin daldığını fark ettiğinde yanını gitti. Elini omzuna bıraktı. Annesi başını kaldırdı Aysel'e baktı.

"Aslında yükümün altında eziliyorum. Günbegün çöküyorum. O kadar güçlü olmadığımı görüyorum."

Aysel gözlerini Zekiye' den ayırmadan dinliyordu,

"Tabi metropol bir ülkenin metropol bir şehrinde yabancısı olduğun bir halkın içinde yaşam zordur. Bu bir kadın için daha da zordur. Hem işte hem evde. Bir de sokakta kadın kendi kendini koruyamadı. Kadın gerçek kadın olamadı." Dediğinde. Berivan oturduğu yerden onları dikkatlice dinliyordu ve izliyordu.

"Biliyor musun Hevala Zekiye kadın dünyayı toz pembe gördü. Ya da öyle gördürülüyor. İşte bu kapitalist sistemde yaşamak çok zor. Güçlü olunmazsa."

"İşte bu sistemin çarkları içinde eziliyoruz hevala Aysel."

Berivan anlamadığı ve yeni yeni kelimeler duyuyordu. Aysel konuşmaya devam etti.

"Aslında kendi ülkemiz ya da özgür topraklarımızda olsaydık bunu yaşamazdık."

"Özgür topraklar mı?"

"Evet özgür topraklar."

"Ülkenin durumu ortada. Biz birbirimizi bir kaşık suda boğuyoruz." Dediğinde yine sessizlik başlamıştı.

Berivan sessizliğe anlam vermeye çalışarak bir annesine bir Aysel'e bakıyordu.

"Ama insan bir kaşık suda boğulmaz ki." Dediğinde Aysel gülerек cevap verdi.

"Sevgili küçüğüm bir deyimdir bu." Dediğinde Berivan daha da şaşakalmıştı. Aysel Zekiye'ye dönerek,

"Sömürgeci devletler bizim insanımızı bu hale getirdi."

"Biz kendimiz bu duruma giriyoruz." Dedi Zekiye.

"Düşman kimi yerde açık yöneliyor, kimi yerde ise farklı yöntemler kullanıyor. Etkiliyor. Eğitıyor. Kürdü kendine düşman hale getiriyor."

"Ben yine de bazı şeyleri anlamakta zorlanıyorum."

"Neyi?"

"Kürdistan'daki savaş hiçbir kurala uymayan bir savaş. Her gün onlarca insan katlediliyor. Yaralanıyor, tutuklanıyor ve bu kimilerinin hiç mi hiç umurunda değil."

"En acı tarafı da orasıdır. Her gün onlarca insan ülkeden kaçıyor. Kaçırılıyor." Dediğinde Berivan hemen araya girdi.

"Anne biz de mi kaçıp geldik?" anne bu soruya cevap vermeden Aysel cevap vermişti.

"Küçük yoldaşım kaçıp kaçmadığını bilmiyorum. Ama büyük bir çoğunluğu kaçıp geliyor."

"Babam kaçmadığımızı söylemişti." Annesine dönerek, "öyle değil mi anne?" diyerek cevap bekledi.

Berivan' ın sorusuna Aysel cevap verdi.

"Baban mı?"

"Evet babam" dediğinde anne başını salladı. Aysel gülümseyerek.

"Baban şimdi kürdistan'ın özgür dağlarında." Dedi. Berivan' ın elinden tutup kaldırdı.

"Öf be kocaman bir kız olmuşsun."

"Büyümüş müyüm?"

"Evet büyümüşsün. Hadi yatalım."

"Yatalım."

"Biliyorsun yarın yürüyüş var." dediğinde Berfin tartışmalardan faydalanarak annesinin kucağında uyumuştı. Berivan, Aysel'e,

"Ben de geliyorum. Tamam mı Heval Aysel?"

"Tamam Heval Berivan. Yarın birlikte gidiyoruz."

Berivan yatağa uzandığında başını Aysel'in göksüne bıraktı. Aysel'e,

"Bütün çocuklar geliyor mu?"

"Bilmiyorum ama Xezal, Leyla, Hogır gelecekler."

"Ne güzel?"

"Güzel tabi hadi yatalım. Şevbaş."

"Şevbaş Heval Aysel. Şevbaş anne. Şevbaş Berfin." Dedikten sonra kendi kendine konuşmaya devam etti Berivan.

"Ne güzel yarın yürüyüşe gideceğim." Odada sessizlik olunca yavaş yavaş Berivan' ın da gözleri kapanıyordu. Uyumuştı.

Berivan yürüyüş heyecanıyla sabah erkenden kalktı herkese, rojbaş dedikten sonra gidip gardrobundaki kırmızı elbisesini çıkarıp giydi. Aynanın önünde saçlarını taradıktan sonra.

"Ben hazırım Heval Aysel."

"Ben de hazırım küçük yoldaşım."

"Ama ben ben..." diyerek bir kendine bir Aysel'e baktı.

"Tamam tamam anladım."

"Hani ben büyümüştüm?" diye sorarak Aysel'in yanına gelip durdu.

"Bak nerene geliyorum."

"Önemli olan burama gelmen değil."

"Ne öyleyse?"

"Bak güzelim sen daha küçüksün." Dediğinde elini omzuna bıraktı.

"Sen daha çocuksun. Saf ve temizsin. Keşke ben de çocuk olsaydım. Yani çocuk kalsaydım."

Dediğinde Berivan, Aysel'e,

"Ben de büyümek isterdim." Deyince hep birlikte güldüler. Berfin gelip Berivan' a sarıldı. Anne manzara karşısında duygulanmıştı.

"Tabi büyüyeceksiniz. Yarın sizler de bırakıp gideceksiniz." Dediğinde Berivan annesine;

"Aman anne." Dedi. Aysel saatine bakarak;

"Haydi geç kalıyoruz." Dedi ve Berivan' ın yakasını düzeltti. Hep birlikte evden çıkarak merdivenlerden indiler.

Aysel, Berivan ve Berfin el ele tutuşarak kaldırımdan yürüyorlardı. Anne onların arkasından yürüyordu.

Berivan' ın yürüyüş heyecanı belli olurken yana dönerek kardeşine baktı. Gülümsüyordu. Aysel'e döndü birden, aklıma geleni söylesem mi acaba diye düşündü. Çocuk parkının yanına gelmişlerdi. Parkta oynayan çocuklara baktı. Berfin'e baktı. Kendi kendine;

"Ben artık büyüdüm. Bu gün yürüyüşe gidiyorum. Ama oyun da oynayabilirdik." Diyerek Aysel'e döndü.

"Heval Aysel, Xeyri, Gulê de gelecekler mi? Gelselerdi güzel olurdu." Dediğinde piknikteki oyunları aklına geldi. Onlarca çocuk el ele tutuşmuştu. Büyük çemberlerde birlikte oynamışlardı. "Ne kadar da güzeldi." Diye düşündü. Aysel, Berivan' ın sorusuna cevap verdi.

"Tabi Xeyri de , Gulê de gelecekler. Gördüğüm çocukların hepsi sabırsızlıkla bu günü bekliyorlar." Deyince Berivan, Aysel'e;

"Güzel elbiselerini giyerler değil mi?" diye sorunca Berfin konuşmaya başladı.

"Ben de cici elbiselerimi giydim."

"Çocuklar sanki bayrama gidiyorsunuz." Diyen anneye Aysel dönerek,

"Heval Aysel tabi bayrama gidiyoruz. Her yürüyüşümüz bir bayram bir düğün gibidir." Dediğinde land strasse'ye gelmişlerdi.

Kürtler şehrin her tarafından oturdukları evlerinden, mahallelerden hareket ettiler. Bütün Kürtler rengarenk giysilerini giymişlerde. kime otobüslerle kimi tramvaylarla, kimi özel arabalarıyla, kime taksilerle, kimi U Ban ile Tuna nehrine doğru akıyorlardı.

"Kürtler unutulmuştu. Tanınmıyordu. Kimileri bunlarda kimdir diye düşünüyorlardı. Ama yıllar sonra Kürtler tanınmaya başlamıştı. Artık Asyalılar, Afrikalılar, Avrupalılar, Latin Amerikalılar Kürtleri tanımıştı. Kime Araplar dost olmuştu. Kimi Türkler dost olmuştu. Kürtleri kendi renkleriyle görenler Kürtleri selamlarken Berivan, Berfin, Aysel, Zekiye U Ban ile Tuna'yı geçerken arabalardan bayraklar sallanıyordu. Herkes toplanma noktasına geldiğinde renklerini dalgalandırmaya başlıyordu. Noktaya gelen Berivan , Berfin,Aysel ve Zekiye tanıdıklarıyla selamlaşıp kucaklaşıırken Berivan annesine;

"Anne herkes geliyor."

"Daha çok gelecekler." Dediğinde Aysel Berivan'a meydanı göstererek;

"Bak buralar dolacak. Tuna gibi akacağız."

"Nereye akacağız Heval Aysel?"

"Birleşmiş Milletler binasına." Dediğinde meydan gittikçe kalabalıklaşıyordu. Berivan, Berfin sevinçliydi.

Yürüyüş meydanına Kürtler grup grup akın ederlerken sivil polisler resmi kalkanlı polisler de yerlerini almışlardı. Muhabir ajanlar da sivil insanların içinde dolaşıyorlardı. Televizyon kameraları da meydana gelmişlerdi. Polis kameramanları gelen yürüyüşçüleri kameraya çekiyorlardı. Kürtler pankartlarını bayraklarını açarak dalgalandırırken çocuklar ellerindeki dövizlerini havaya kaldırıyor, zafer işareti yapıyor, sevinç gösterisi yapıyorlar. Kürtler çoğaldıkça polis kuvvetleri de çoğalıyordu. Kürt dostları da yerlerini alırken Kürtler rengarenk giysileriyle meydanı süslüyordu. Çocuklar yürüyüş kortejinin en önünde yerleri alırken heyecanları doruk noktasına ulaştı.

Yürüyüşçüleri ilgiyle izleyen Alman, Avusturyalı, Yugoslav, Romen, Macar, İtalyanlar da destek verirken çocuklar tiz sesleriyle,

“Wir brauchen freiheit.(özgürlüğümüzü istiyoruz)

Wir brauchen freiheit. (Özgürlüğümüzü istiyoruz)

Wir brauchen freiheit.” (özgürlüğümüzü istiyoruz) Diye slogan attıklarında polis de hareketlenmeye başlamıştı. Anneler babalar, büyük küçük herkes sloganlara eşlik etmeye başladı. Kürtler BM binasının kapısına doğru hareketlenince özel polis kuvvetleri saflarını daha da sıklaştırdılar.

Çocukların heyecanı doruğa ulaşırken BM nin görevlileri ve memurları da pencerelerden kimi sarkmış, kimi de başını uzatmış bakıyorlardı. Bahçe kapısına yanaşan çocuklar zafer işareti yapıyorlardı ki Berivan, Xezal' a işaret etti. yine tiz sesler yükselmeye başladı.

"Es liebe APO (yaşasın Apo)

Es liebe APO

Es liebe APO" diye slogan atmaya başladıklarında ellerini daha da kaldırdılar. Bir ileri bir geri sallayarak zafer işareti yaptılar. Polisler slogana kızmışlardı. Çocuklara doğru birer adım atınca gerginlik artmaya başladı. Anneler, babalar, büyük küçük herkes sloganlara eşlik ederken çocuklar hareketlenmeye başladı. Anneler hemen çocukların arkasında adım adım hareket ettiler. Özel polis kuvvetleri kalkanlarını birleştirip sıklaştırdılar. Her kalkanın arkasındaki polis birer robot gibi kaşlarını çatmış çocuklara bakıyordu. Çocukların korkusu heyecanı birbirine karışmıştı. Hep bir ağızdan;

"Es liebe PKK (Yaşasın Apo)

Es liebe PKK

Es liebe PKK" sloganlarını atmaya başladığında polis bir adım daha öne doğru yürüyünce anneler, çocukları korumak için öne çıktılar. Berivan, Berfin, Xezal, Hogir, Xeyri ve diğer çocuklar daha da kenetlendiler. Sesleri daha da gürleşmişti

Çocukların bakışları daha da keskinleşmişti. Polisin saldırı pozisyonuna karşı çocuklar,
"Frei heit für Kurdistan" (Kürdistan'a özgürlük

Frei heit für Kurdistan

Frei heit für Kurdistan" sloganı yükselirken çocuklar arada daha da sıkışmışlardı. Çocukların annelerin kestini bakışları, küçük bedenler, küçük yumruklar havada sallanırken, polislerin coplarını oynatmaları gerginliği arttırıyordu. Yürüyüşü organize eden temsilciler öne çıktı. Polis amiriyle tartışmaya başladılar.

"Sayın memur bey bu yürüyüş resmidir."Dediğinde elindeki resmi belgeyi polis amirine gösterdi.

Polis amiri;

"Daha da ilerlerseniz müdahale ederiz."

"Lütfen memur bey yürüyüşümüz resmi ve belgelidir."

"Bir adım daha atarsanız..."

"Lütfen memur bey."

"Dağılın ülkenin çıkarları söz konusu." Tansiyon gittikçe yükseliyordu.

"Ülkenize bir zararımız yok ki." Polis amiri göstericileri işaret ederek;

"Nein." (Hayır.)

"Was Nein?" (Neden hayır)

"Ülkemizin çıkarlarını tehlikeye koyuyorsunuz."

"Son derece insani bir hakkımızı kullanıyoruz." Dediğinde polislerle çocuklar anneler itişip kakışmaya başlamışlardı. Bir tiz sesle yükselen tililili tansiyonu daha da arttırdı. Polisler göstericileri tahrik etmeye başladılar.

Yürüyüş organize temsilcisinin uyarıları başladı.

“Lütfen kimse tahrik olmasın. Polisin yaklaşımı provakasyondur.” Dediğinde anneler dört bir yandan çocuklarını çepeçevre sardılar. Çocukların heyecanı korkusu birbirine karışmıştı. Küçük yüreklerin fotoğrafı açılmış gözbebekleri sıkılan yumruklar, zafer işaretleri inip kalkan göğüs kafesleri iki dudak arasına,

“Bijî Serok Apo

Bijî Serok Apo” sloganlarını her attıklarında karşılarındaki kasklı joplu kalkanlı plastik elbiseli robokok zeballah gibi kobra polisler en değer korku filimlerini geride bırakıyordu. Arkadan gelen dahgalanmayla annelerle polisler çocuklar iç içe girdiler. Anneler çocukları korumak için polislerle itişip kakışırken küfürler coplar, kalkanlar bir birine girmişti. Bedenlere inen coplar yürüyüşçülerin daha da gür slogan atmasına neden oluyordu.

“Bijî Serok Apo

Bijî Serok Apo” sloganı göstericileri bir tılsım gibi daha da canlandırdı. Coplu, kalkanlı polisler deliye dönünce;

“Auslender raus (yabancılar dışarı)

Auslender raus” dediklerinde coplar inip kalkmaya başladı. Yere düşüp ayak altında kalanlar, çığlık çığlığa bağırانlar, ortamı daha da hassaslaştırdı.

R. 17

Havada sallanan coplar, bedenlerde ince sızılar bırakırken bir ses yükseldi,

"Hevalno polisin saldırısı meşru değil. herkes sakın olsun. Çocukları koruyun. Bizleri öldürseler de karşılık vermeyin. Yürüyüşümüz barışçıldır. Biz haklıyız. Herkes sakın olsun." Dediğinde polis saldırısı daha da şiddetlenmişti. Anayolda trafik durmuştu. Arabaların korna sesleri yükselirken araçlardan BM binasının pencerelerinden, çevre binalardan insanlar seyre çıkmıştı. Dövülen kadınlar erkekler, çocuklar ayak altında ezilenler anaların haykırışları çocukların bağırışları küfür edenlerin sesleri yükselirken;

"Auslender raus" (yabancılar dışarı)

Gidin ülkenize ülkemizi bozamazsınız." Diyen Avusturyalıya bir Kürt anne haykırarak;

"Bırakmadınız ki ülkemizde yaşayalım. Ülkemizi cehenneme çevirdiniz. Leopar tanklarınızla bombaladınız." Dediğinde uzaktan gelen, "Auslender raus" sözüne çocuklar,

"Freiheit für Kurdistan (Kürdistan'a özgürlük)

Freiheit für Kurdistan" sloganlarını yükselttiler. Çocuklar sımsıkı el ele tutuşarak bir birbirlerine moral verirken, anneler çocuklarına sahip çıkmak için bir birlerini işaretler ederek uyarıyorlardı. Çocukların muzırlığı tuttu. Xezal Berivan'a işaret etti.

"Es lebe Apo" (yaşasın Apo) dediğinde polisler hareketlendi.

Polis kuvvetleri aldıkları talimatla hep birden göstericilere saldırdılar. Bu yeni hamlelerini başarmak için son güçleriyle copları kalkanların kullandılar. Coplardan korunmak isteyenlerin eşyaları havada uçuşuyordu. Düşenler, kalkanlar çoğaldıkça savunmasız çocuklar, anneler, bütün göstericiler ikiye bölündü. Bir set gibi göstericilerin arasına giren polisler çocukları korkuturken Berivan, Xezal, Hogir ve Berfin' in o küçük bedenleri polise karşı daha da hırçınlaşmış cesaretlenmişlerdi. Korku duvarını yıkmışlardı. Birer büyük gibi onlarda polise diklenmeye başladı. Göstericilerin arasından gelen ses;

"Hevalno grup grup dağlın. Kimse yalnız gitmesin." dediğinde yine ol tılsımlı slogan göstericilerin arasında yayıldı. Çocuklar,

"Bijî Serok Apo

Bijî Serok Apo" dedikçe polis gerilemeye başladı. Göstericiler toplandı. Apoletli polis amiri şık kostümleriyle başındaki kaskın altındaki kızılımsı yüzü ile tilki kurnazlığındaki bakışlarıyla protestocuları izleyerek caddenin ortasına geldi. Protestoculara nazikçe metroyu gösterdi. Çocuklar şaşkınlık içinde onu izlerken Berfin, Berivan' a döndü;

"Abla niye bize saldırdılar?"

"Niye mi?" dediğinde cevabını bulamadı birden. "Vay tilki." Dedi.

"Ama abla tilkiye benzemiyor ki"

"Berfin işte sözün gelişi öyle."

Berfin'in kafası karışmıştı. Bir anlam veremedi. Zekiye Berivan' ın ve Berfin'in elini sıkıca tuttu. U Ban'a geldiler. Sivil polisler, ajanlar da U Ban'a gelmişlerdi. Polislerle Kürt yurtseverler kavgaya tutuşunca havada sallanan cop darbesi Zekiye' nin alnına inince alnı kanamaya başlamıştı.

"Tu bist eine arslach polizei" dediğinde U Ban durdu.

Herkes U Ban'dan inerken Zekiye polislere,

"Sizler Türk devletinin köpeklerisiniz" diye bağırdı. Berivan' ın ve Berfin' in koluna girdi. Hızla merdivene koştu. Aysel Zekiye' yi kan içinde görünce,

"Berfin'i bana bırak" dedi ve hızla merdivenleri çıktılar. Caddeye çıktıklarında özel kobra polislerini, çevik kuvvetlerini gördüklerinde

"Hay bu lanetler de nereden çıktı?" demeye kalmadan, kobra polisler tuttuklarını karga tulumba polis otosuna atıyorlardı. Sokak başlarını tutan polisi gören Canan çocukları çekiştirerek Zekiye' nin yanına geldi. Ana cadde Kürtlerle doldu. Canan Zekiye' ye,

"Çocukları buradan uzaklaştırsaydık iyi olurdu."

"Niyetleri kötü" dediğinde Xalo hızla yanlarına geldi.

"Kızım Zekiye ben Berivan ile Berfin'i götürüyorum." Dedi. Ellerinden tutarak otobüs durağına doğru yürüdü. Xalo çocuklara,

"Haydi çocuklar çabuk gidelim." Dediğinde Berfin Xalo'ya;

"Xalo, Xalo annem orada kaldı." Dediğinde otobüs durağa yanaştı. Xalo Berivan' ı ve Berfin' i yolcuların şaşkın bakışları arasında otobüse bindirdi. Berivan' ı soluna Berfin' i sağına oturttu. Xalo üzgün bir ifadeyle caddedeki Kürtlere işaret etti.

"Uzaklaşın, uzaklaşın." Dediğinde gözyaşlarını tutamadı Xalo.

Berivan Xalo'nun gözyaşlarını görünce başını cama çevirdi.

"Hani bavo. Hatırlar mısın? Bir yürüyüşü sen beni kucağına almıştın. Ben de bir elimi boynuna sarmıştım, bir elimi de sen havaya kaldırdın ve ben de zafer işareti yaptım" dediğinde gülümsedi. Sokaklara, caddelere bakmaya başladı.

"Seni özlüyorum bavo, keşke yanımda olsaydın. Yine kucaklardın. Artık büyüdüm şimdi biliyor musun?. Bazı şeyleri yeni yeni anlıyorum bavo." Dedi ve yürüyüşü düşündü.

Çatışma ve saldırı gözlerinin önünden geçmeye başladı.

"Biliyorum dağlara gittin ama yine de her sokakta, her caddede her yerde yürüdüğümde gözlerim seni arıyor. Belki bulurum diye." dediğinde gözleri devasa binaların üzerinden uzaklaştı. Sokakların sonunda çok uzaklarda görünen dağlara baktı.

"Keşke beni de götürseydin dağlara. Ben de gelmek istiyorum senin yanına bavo." Dedi iç çekerek. Boğazı düğümlendi. Ağlıyordu sessizce.

"Beni de Kürdistan kadar seviyorsun değil mi bavo? Uzaklarda olsan da." Dediğinde elini kaldırdı yüreğine götürdü.

"Şimdi hep gerilla türküsü dinliyorum eve gidince. Ben de bir sürü gerilla türküsü ezberledim bavo." Dediğinde otobüs durmuştu. Xalo Berivan' a ve Berfin'e;

"Haydi çocuklar iniyoruz." Dedi. Her ikisinin ellerini kavrayarak otobüsten aşağıya indiler.

Berivan, Berfin hala yürüyüşteki çatışmayı düşünüyorlardı. Xalo Berivan ile Berfin'e baktı.

"İnşallah herkes derneğe dönmüştür" dedi. Derneğe ulaşmak için acele ediyordu. Bir an çevresine baktı. Şehrin bu köşesinde kavgadan, çatışmadan kimsenin haberi yoktu. Hiç bir şey olmamış gibi herkes gülüyor, konuşuyor, yiyor içiyordu. Xalo'nun mimikleri değişmişti. Berivan ile Berfin'de şaşkın şaşkın çevrelerine bakıyorlardı. Tarihi Dom kilisesinin önüne geldiklerinde Berivan başını kaldırdı. Kilisenin motiflerine baktı ve hatıralara daldı.

"Bavo sen hep eski yerleri görmeye gittiğinde beni de götürürdün gezdirirdin." dediğinde uzaklaşmışlardı. Tekrar dönüp başını çevirdi baktı yürümeye devam ederken de park ve kafeterya gözlerinin önündeydi.

"Beni hep parklara götürürdün, hep gülerdin bavo." diyerek hızla Berfin'e yaklaştı. Boynuna sarıldı. Artık gelen geçen ilgisiz insanlara aldırış etmiyordu.

Xalo Berivan' ın Berfin'in boynuna sarıldığını farkedince,
"Ne oldu çocuklar? Diye sordu. Cevap alamayınca diz üstü kaldırıma çöktü,
"Çocuklar geç kalıyoruz. Merak ediyorum hevaler geldiler mi?" deyince Berivan ile Berfin Xalo'nun boynuna sarıldılar. Berivan Xalo'ya,
"Biliyor musun Xalo? Biz babamla burada gezdik." Dedi. Berfin'e döndü.
"Değil mi Berfin?"
"He burada gezdik" diyerek başını salladı Berfin.
Xalo duygulanmıştı, ayağa kalktı.
"Tamam çocuklar gidiyoruz." Dedi ve kendi kendine konuşarak,
"Hey zalim dünya körsün çıplaklığımıza. Sağırsın çığlıklarımızı duymaya. Acımızı hissetmeye."
Dediğinde yürüyüşlerine devam ettiler.
Berivan başını kaldırarak Xalo'ya baktı.
"Evimize gidiyoruz değil mi Xalo?"
Xalo başını çevirerek,
"Derneğe gidiyoruz."
"Ben de zaten öyle demiştim." Dedi hep birlikte güldüler. Berfin Berivan, Xalo tarihi binaların arasından yürüyüşlerine devam ettiler.
Güneşin batma saatiydi. Güneşin kızıl ışınları tarihi binanın duvarlarını kızılaştırıyordu.